

JAMES PATTERSON
și **CHRIS GRABENSTEIN**

PISICILE
ADORĂ
CĂINII

Ilustrații de Anuki López
Traducere din limba engleză de
Anca Cristina Ilie

corintjunior

Capitolul 7

Oscar se rezezi în casă.

Voia să fie în camera lui atunci când deschide scrisoarea „top secret” de la vărul Romaldo.

— Vreau să citesc scrisoarea aia, spuse Fifi și se întinse să apuce plicul.

— Îmi este adresată mie, îi aminti Oscar.

— Și? Ce-i cu asta?

Oscar mârâi. Fifi mârâi și ea.

— Copii? spuse mama lor. Destul cu mârâitul pentru azi. Amândoi – mergeți în camerele voastre și terminați-vă temele! Diseară avem musafiri la masă. Bunicul vostru Max vine din Lătransas.

— La naiba! Am uitat să iau o găleată de pipote de pui fripte, spuse tatăl lui Oscar, răsucind cheia în jurul labei. Știi ce mult îi plac tatălui meu Pipotele Fripte Lătransas.

— Păi atunci, dă o fugă la PFL, spuse mama lui Oscar. Și încă ceva, Duke. Mai ia niște sos și biscuiți de câini în plus. De-ăia crocanți.

— Sosul sau biscuiții?

— Amândouă, Duke.

— Bine, Lola.

Tatăl lui Oscar ieși din nou la camionetă. Oscar intră în camera lui și încuie ușa.

De ce mi-ar scrie mie vărul Romaldo? se întrebă el. De ce ar scrie el o scrisoare, în loc să trimită un SMS pe telefon?

Dar apoi Oscar își aminti. Romaldo era foarte... poetic. Dansa pe melodia propriei lui jucării chițăitoare. Mai era și adolescent. Chiar mai mare decât Fifi. Locuia în cealaltă parte a Țării Câinilor, într-un loc numit Fidodelphia. Oscar nici măcar nu-l mai văzuse pe Romaldo de la o nuntă la care îl târâseră după ei părinții. (Nu fusese chiar așa de rău acolo. Se servise tort de chiftele, cu topping de slănină și decorat cu bucățele de șuncă.)

Exista o singură cale ca Oscar să afle despre ce era vorba în scrisoare. Trebuia s-o citească. Deschise plicul, despături hârtia elegantă și citi ce scrisese vărul său:

Dragă vărule Oscar,
Multumesc pentru tot ce ai făcut ca să
promovezi puterea IUBIRII. Tubirea,
după cum se spune, e un lucru minunat.
È ca trandafirul de aprilie, care crește
doar la începutul primăverii. Coroana
de aur care face dintr-un câine un rege,
chiar dacă numele lui este Romaldo,
iar nu Rege. Eu, dragă vărule, sunt
îndrăgostit.

Mesajul era supersiropos de dulce – ca o băltoacă de înghețată Labe Reci topită. Cu alte cuvinte, era chiar în spiritul lui Romaldo. Oscar se gândi că o să vomite dacă citește mai departe, dar un Câine Cercetaș este brav și curajos. Așa că a citit mai departe...

Tar acum, iată adevăratul motiv pentru care îți scriu. M-am îndrăgostit de o pisicuță pe nume Violeta. Exact așa cum tu te-ai îndrăgostit de o pisicuță pe nume Molly în sălbăticie, în acea emisiune TV. Ah, ce sărut ați arătat voi doi acolo! Am nevoie de ajutorul tău, Oscar. Lucrez la un plan ca să mă asigur că eu și Violeta putem să trăim fericiți împreună până la adânci bătrâneți. Aș aprecia contribuția ta, de vreme ce tu știi atât de multe despre relațiile dintre câini și pisici.

*Cu sinceritate al tău,
și chiar vorbesc serios cu sinceritate,
Vărul Romaldo*

Acum Oscar chiar crezu că o să dea afară tot prânzul pe covor. Iubire? Între nătărăul ăla de văr Romaldo și o pisică pe nume Violeta? Asta era ceva mai siropos chiar decât arțarul ăla pe care făcuse pipi ieri.

Romaldo, desigur, avea dreptate. Molly și Oscar *chiar* apăruseră într-o emisiune TV, imediat după ce ieșiseră teferi împreună din sălbăticie. Canalul de Televiziune Nevăstuica a numit asta „Dușmani aprigi pe viață: pisici vs câini” și, la finalul emisiunii, Molly l-a luat prin surprindere pe Oscar cu un (bleah!) sărut. Un pupic adevărat.

Dar în niciun caz Oscar și Molly nu erau îndrăgostiți. Ar fi fost de-a dreptul greșos.

— N-am chef să văd chestia asta siropoasă, își spuse el, și strânse în lăbuță scrisoarea de la Romaldo într-un ghemotoc de hârtie. Și cu siguranță n-am chef s-o vadă altcineva!

Așa că mănca scrisoarea făcută ghemotoc.

A fost așa de dulce că l-a apucat durerea de stomac după aceea.

Capitolul 8

Cam la o oră după ce Oscar înghițise scrisoarea lui Romaldo, tatăl lui începu să urle după Oscar și Fifi să vină din camerele lor.

— Oscar! Fifi! Aduceți-vă cozile aici, în sufragerie. Veniți să-i adulmecați fundul bunicului Max!

Oscar dădu ochii peste cap. Adulmecarea fundului era felul în care se salutau câinii și fiecare câine întâlnit avea mirosul lui specific. Câinii care îi adulmeceau fundul lui Oscar spuneau că miroase a unt de arahide. Dar bunicul Max? Oscar îl întâlnise doar de câteva ori, pentru că bunicul locuia departe, în Lătransas. Dar mirosul

lui era foarte acru și amar. Ca niște castraveciori plutind într-o cadă cu oțel și lapte stricat.

Tatăl lui Oscar zice că bunicul Max este mereu furios în legătură cu toate lucrurile. Așa a fost chiar înainte să moară soția lui, bunica Shirley. Dar odată ce a rămas văduv, lucrurile s-au înrăutățit.

— Unde-mi sunt nepoții ăia nerecunoscători? îl auzi Oscar pe bunicul mârâind. Veniți odată aici și adulmecați-mi fundul!

— Bună ziua, bunicule Max, o auzi Oscar pe Fifi salutând de cealaltă parte a ușii de la camera lui. Avea o voce înfricoșată.

— Aia numești tu zgardă? mormăi bătrânul câine. Du-te și pune-ți pe tine ceva fără toate pietrele alea de râu, domnișorică!

— Da, bunicule.

Oscar inspiră adânc și-și dori să fi fost un ogar. Sigur că și el putea să alerge cu 43 de kilometri la oră. Dar ogarii – tiii, ăștia aleargă cu 70 de kilometri la oră. Și asta îi vine mereu lui Oscar să facă, atunci când vine vorba de bunicul Max. Să fugă! Repede! În schimb, se strecură pe hol, cu coada între picioare și cu ochii în podea.

— Hm, bună ziua, bunicule Max.

— Ia uite-l, spuse bunicul lui Oscar, ridicând falca într-o parte și arătând către Oscar niște dinți foarte maro. Băiatul care a făcut de răs întreaga familie ajutând o pisică. Și nu orice pisică. Ah, nu! Trebuia să fie o Hissleton! Micuța Molly Hissleton. Noi îi urâm pe Hissletoni, băiete! Mereu i-am urât și o să-i urâm mereu!

Oscar îndrăzni să ridice privirea.

— Da? De ce?

— Pentru că așa am spus eu!

— Tăticule, începu tatăl lui Oscar. E parțial vina mea că băiatul nu știe de tradiția asta de familie cu urâtul familiei Hissleton.

— Ce? A moștenit prostia ta?

— Nu. Am uitat să le spun lui Oscar și Fifi despre războiul dintre familiile noastre. De fapt, am uitat complet și despre conflicte.

— Ce? se rezezi bunicul Max. Cum ai putut să uiți?

— Păi, memoria mea nu e așa bună, tăticule. Uneori îmi doresc să fi fost elefant.

— Ce?!?

— Lola zice că elefanții nu uită niciodată nimic. Desigur, ei mănâncă și o grămadă de alune, iar eu am alergie la nuci și alune...

Bunicul Max scutură din cap.

— Exact ăsta e motivul pentru care am venit acum aici. Mergem cu toții la Rezervația Sălbatică din Est la o reuniune de familie.

— Da? făcu Fifi. Dar acolo nu sunt, gen, țânțari și purici și căpușe?

— Da! O să ne luăm zgardă antipurici. Tu! Fratele tău mai mic, care m-a dezamăgit! Tatăl tău, mama ta, mătușile tale, unchii, verii – tot clanul Montaham. E vremea să vă amintiți cu

toții cine suntem și care sunt valorile noastre. Mergem într-o tabără în sălbăticie ca să ne reconectăm cu rădăcinile noastre.

— Ah, frate, făcu Oscar, dând ușurel din coadă. O să roadem crengi de copac? Pentru că eu cunosc o cățea golden retriever, o cheamă Goldie, și Goldie mereu trage după ea o creangă de copac, și...

— Nu, idiotule cu urechi fleșcăite, rânji bunicul Max. Nu mergem în sălbăticie ca să ne jucăm cu copacii. Mergem acolo ca să ne reconectăm cu instinctele noastre primare. Cu natura noastră de căței.

Fifi ridică o lăbuță.

— Ce? lătră bunicul Max.

— Vine și vărul Romaldo în această excursie cu reuniune de familie?

— Da! Și nu e o excursie. E o aventură în sălbăticie!

— Cu siguranță, spuse Fifi. Dar dacă o să fie și Romaldo acolo, trebuie să-mi iau niște produse de îngrijire în plus.

— Mai târziu, Fifi, spuse tatăl lui Oscar. Acum trebuie să mâncăm pipote extra crocante

și extra grase. Sunt preferatele bunicului, nu-i așa, tăticule?

— Tacă-ți fleanca, fiule! Mi se face foame!

— Atunci, haideți la masă! spuse veselă mama lui Oscar.

Lui Oscar îi căzură umerii și se târî la masă, împreună cu familia.

Familia lui, Montaham, ura familia lui Molly, Hissleton.

Era groaznic.

Iar în acest moment, Oscar își dorea să facă parte din altă familie. Una fără bunicul Max.

Capitolul 9

Mai târziu în acea seară, acasă la Molly Hissleton în Pisisburg, întreaga familie era adunată în casă și urmăreau cel mai recent hit pe Canalul de Televiziune Nevăstuica: *Războiul familiilor blănoase*, un joc la care participa același dihor care găzduise evenimentul cu Molly și Oscar „Pisici vs Câini”.

— Bună ziua, doamnelor, domnilor, lame și șoricei, spuse dihorul pe nas. Vă mulțumesc foarte mult pentru că sunteți alături de noi în această seară, la *Războiul familiilor blănoase*. Credeți-mă, oameni buni. Blana o să se zbârlească. Și încă cum!

— Vai, dragă, spuse tatăl lui Molly. Aia e o familie de foci? Astea nu au blană, nu-i așa?

— Doar puțină, spuse Blade, care făcuse un proiect despre foci la școală. Dar își folosesc mai ales grăsimea ca să le țină de cald.

— Da, făcu tatăl lui Molly frecându-și burta. Cam așa fac și eu.

Molly se strădui să se concentreze la emisiunea TV. Se tot gândea întruna la acea cursă oribilă cu mașina câinilor și la lucrurile îngrozitoare pe care i le strigase sora lui Oscar. Molly își amintea că i-a spus lui Oscar că vor fi cei mai buni prieteni pentru totdeauna. Asta crezuse ea că se va întâmpla după ce și-au salvat viața unul altuia zilnic. Și acum? Oscar îi permite surorii lui mai mari să spună lucruri urâte despre Molly!

Nici nu auzi când dihorul prezentă familia de foci. Una dintre ele lucra în marină. Alta avea un magazin cu decorațiuni de Crăciun. O alta era avocat sau așa ceva.

— Ah, frate! spuse Blade, care rareori se entuziasma de ceva. Asta o să fie așa aaa de tare! Cealaltă familie e una de urși polari! Foci și urși polari? Adică pradă și prădător! Dușmani naturali pe viață, la maxim!

— Chiar trebuie să ne uităm la asta? întrebă Molly căscând.

— Mm? făcu mama ei, care trăgea un pui de somn pe canapea.

— Chiar. Trebuie. Să. Ne. Uităm. La. Asta?

— Păi, da, Molly, spuse tata. Mie și lui Blade ni se pare fascinant. Este vorba despre cele mai ascuțite instincte ale noastre de vânătoare.

— Chiar așa! spuse Blade care, pentru prima oară în viață, nu mai era lipit de dispozitivul lui cu jocuri. Dihorul are perfectă dreptate. Blana se va zbârli, cu siguranță.

— Închideți tâmpenia aia! ordonă vocea foarte autoritară a unei pisici în vârstă și dictatorială, care tocmai intrase hotărâtă în cameră.

— Mămică dragă, spuse tatăl lui Molly, repezindu-se în același timp să ia telecomanda ca să închidă televizorul.

— Hei! țipă Blade când ecranul televizorului se făcu negru. Ne uitam la asta!

— Și acum nu vă mai uitați! decretară Molly și bunica lui Blade, Theodosia Hissleton. La moartea soțului ei, ea moștenise întreaga lui avere, așa că acum era cea mai bogată pisică din Pisisburg.

— Bunicuțo? spuse Molly, clipind delicat din gene, așa cum știa că-i place bunicii.

— Bună, drăguța mea Molly. Blade, dă labele jos de pe mobilă! N-ai fost crescut într-un grajd!

— Da, bunico, mormăi Blade.

— Ce te-aduce în umila noastră casă, mamă dragă? întrebă tatăl lui Molly.

— E cineva aici? întrebă mama lui Molly, întinzându-se și căscând în același timp.

— Da, Fluffy. E timpul să faci ochișoori. Sunt eu, Theodosia. Matroana familiei Hissleton!

— Mm? Ce-i aia matroană? întrebă Blade.

— Femeia șefă, spuse Theodosia. Regina.

— Ah! Tare!

— Boomer!

— Da, mama mea.

— Avem o problemă.

— Vai de mine. Cum putem ajuta?

— Ajutați-mă să-i bag mințile în cap nepoatei voastre, Violeta.

— Verișoara Violeta? se miră Molly. E atât de elegantă și plină de farmec!

— Pff! pufni bunica. Nu mai este. Părinții ei mi-au povestit că s-a îndrăgostit de un... de un...

— De cine? întrebă mama lui Molly.

Theodosia închise ochii, parcă adunându-și puterile ca să poată răspunde la întrebare.

— Un motan vagabond! Gata. Am spus-o! Părinții ei sunt la capătul puterilor. Nu mai știu ce să facă. Violeta vrea să fugă de-acasă cu un motan plin de purici, cu blana încâlcită, pe nume Tom. Acest Tom stă noapte de noapte pe capacele tomberoanelor de gunoi și miaună la Lună.

— Tare! făcu Blade.

Bunica lui îl țintui cu o privire de gheață.

— Nu, Blade. Nu e „tare”. E scandalos. Și trebuie oprit!

Capitolul 10

— **U**n motan maidanez? pufni tatăl lui Molly. Cât de îngrozitor!

— Și îl cheamă Tom? întrebă mama lui Molly. Motanul Tom? Ești sigură că nu e o poreclă? Un pseudonim?

— Nu contează dacă numele canaliei este Tom, Simba sau Oreo. Trebuie să punem capăt acestei idile. Imediat! spuse Theodosia.

— Dar cum? întrebă tatăl lui Molly. Oare tatăl ei, iubitul meu frate Domnul Pantalondulce, a stat de vorbă cu ea?

— De mai multe ori, spuse Theodosia. Și mama ei, Fundpufos, a încercat să-i bage mințile-n cap.

Dar vai, a fost în van. Nu mai pot face nimic. Știți cât de încăpățânate pot fi adolescentele.

— Nu încă, spuse mama lui Molly. Molly a noastră este încă așa un îngerăș!

Molly zâmbi modestă și se prefăcu că roșește. Uneori îi era util faptul că era actriță.

— Un îngerăș? spuse bunica ei. Nu sunt prea sigură de asta.

— Ce vrei să spui, bunico? întrebă Molly inocentă, ducându-și teatral o lăbuță la botic.

— Ai țopăit prin pădure și la televizor cu un... cu un... câine!

— Vrei să spui Oscar? Ah, e doar un prieten. Ne-am ajutat unul pe celălalt să supraviețuim, când ne-am pierdut în sălbăticie și ne-au atacat mistreții-nevăstuică, și...

— E un Montaham! șuieră Theodosia.

— Poftim, mamă? făcu tatăl lui Molly. Ai spus cumva... un... un... Montaham?

Bunica lui Molly dădu din cap.

— Păi, da! Am făcut ceva săpături.

— În litiera cu nisip? spuse Blade.

— Nu, Blade. Am făcut cercetări. În arhiva publică. Se răsuci spre Molly: Am găsit plăcuța

de înregistrare a „prietenului” tău Oscar. Numele lui complet este Oscar Montaham.

— Dar Hissletonii îi urăsc pe Montahami! exclamă mama lui Molly. Am brodat asta pe toate pernele noastre.

— N-am știut, bunico, spuse Molly.

Bunica ei ridică sprâncenele întrebător:

— Despre perne, draga mea?

— Nu. Despre Oscar.

— Ei bine, asta e o chestiune demult îngropată în litiera cu nisip, draga mea. Te rog să eviți orice contact pe viitor cu bestia îngrozitoare. Îi urâm. Și ei ne urăsc pe noi. Așa a fost mereu; și mereu va fi așa. Acum, dacă am lămurit treaba asta, să revenim la motivul vizitei mele. Boomer, fratele tău și soția lui au nevoie de ajutor. Tu și familia ta trebuie să puneți capăt impetuosei iubiri a Violetei. Trebuie să-i arătați cum va fi viața ei dacă-și va urma inima și se va căsători cu un motan vagabond, și, așadar, va trebui să renunțe la tot confortul și viața luxoasă de care se bucură acum. Am un plan perrr-fect.

— Sunt numai urechi, dragă mamă, spuse tatăl lui Molly. Spune-ne ce e de făcut.

— Boomer, tu și familia ta o veți însoți pe Violeta într-o aventură într-o pădure întunecată – fără niciun fel de răsfăț și cocoloșire.

Încă o aventură în pădurea întunecată? își zise Molly în sinea ei. *Nu, mulțumesc!*

Bunica ei însă continuă:

— Voi patru o veți speria un pic pe Violeta în această îngrozitoare Rezervație Sălbatică din Est, despre care am auzit atât de multe lucruri teribile.

— N-ar trebui ca fratele meu să fie cel care „o sperie puțin”, cum spui tu? întrebă tatăl lui Molly. Eu mă irit repede.

— Eu sunt alergic la copaci, spuse Blade. Îmi dau furuncule.

— N-am fost destul de clară? tună Theodosia. Fratele tău și soția lui sunt la capătul răbdării.

— Ca în posterul ăla cu pisici? întrebă Blade. ăla care zice: „Rezistă, draga mea”?

Theodosia îl ignoră. Asta se întâmpla des cu Blade.

Molly se pregătea să spună ceva. Dar bunica își pironi privirea asupra ei, transmițându-i parcă să nu îndrăznească să se opună cumva planului ei. Molly înghiți în sec.

— Eu deja...

— Ah, știu, Molly, spuse Theodosia, retezându-i vorba. Tu deja ți-ai făcut aventura în sălbăticie. Cu Oscar. *Oscar Montaham*. Dar dacă tu, sau oricine din familia ta, vrei să moștenești ceva din averea mea, veți lua parte la încă o aventură în sălbăticie! De data asta, împreună cu verișoara ta Violeta!

Urmă o mică pauză, în care fiecare își făcu calculele în cap.

Fără ajutorul financiar continuu oferit de Theodosia, Hissletonii ăștia ar putea ajunge într-o bună zi să hălăduiască pe străzi, să scotocească prin tomberoane după oase de pește, și poate chiar să îl însoțească pe Tom în mieunatul lui la Lună.

— Sigur că venim, mamă dragă! spuse tatăl lui Molly. Când trebuie să plecăm?

— Mâine. Trimit șoferul s-o ia pe Violeta. Și cât voi toți cinci topăiți prin pădure, prin frunzișuri și tufișuri, eu voi aranja o idilă mai potrivită pentru drăguța noastră de Violeta. Am să pun la cale o întâlnire cu cel mai bogat și mai râvnit burlac din ținut.

Molly icni. Dar și râgâi un pic. Văzuse fotografii cu cel mai bogat și mai râvnit burlac din

Pisisburg în revista *Lăbuțe*. Cu siguranță nu era cel mai arătos burlac din ținut. Nici pe departe.

„Nu mă urî
pentru că
arăt bine.
Urăște-mă
pentru că
prietena ta
crede asta.”

Phineas Grasu

— Sper că nu vorbești despre Phineas Grasu, nu-i așa? întrebă Molly, și i se puse un nod în gât.

— Ba da, spuse bunica ei cu aroganță. Sunt foarte sigură că Violeta o să uite cu totul de

motanul ei vagabond Tom după o săptămână chinuită în păduri. O să tânjească la confortul pe care doar banii i-l pot oferi. O să se arunce în brațele lui Phineas Grasu, o să sară pe burta lui și o să-i devină soție!